

Talentvol spel in 'De gebiologeerden'

Voorstelling: 'De gebiologeerden' door Cie. De Koe i.s.m. De Tijd. Tekst en regie: Bas Teeken en Peter van den Eede. Spel: Bas Teeken, Peter van den Eede en Dirk Tuypens. Gezien: LAK-theater, Leiden. Daar nog vanavond te zien, en op 1 en 2 februari in Theater a/d Haven in Den Haag.

LEIDEN – Aan de seksscènes zie je het meteen: welk doel de theatermakers nastreven. Willen ze het publiek lekker maken? Realistisch spelen? Een nieuwe uitdrukkingsvorm vinden? Talloos zijn de mogelijkheden.

Bas Teeken en Peter van den Eede doen het in hun programma 'De Gebiologeerden' als volgt: de lampen gaan uit, beide mannen komen met tot op de enkels afgezakte

broeken naar voren en terwijl zij hun tekst blijven uitspreken, lichten ze de inspectie van elkaars lichaam bij met een aangestoken lucifer.

'Ah, daar hangt de piemel'. 'Oh, wat een mooi rond gat hier'.

De theatrale vondst, de lichte toets en de eenvoud van middelen, dat is waar Teeken en Van den Eede op uit zijn. Ze doen dat heel knap, zoals het voormalige leerlingen uit de Antwerpse school van Dora van der Groen betaamt. En bovendien is dit voorzichtig aftasten alvorens tot de Daad over te gaan een logisch uitvloeisel van de aarzelende manier waarop de mannen al toenadering tot elkaar gezocht hadden.

Hun voorstelling begint overdre-

ven romantisch. Muziek: een duet voor piano en viool. Tekst: een gedicht van Piet Paaltjens. Toneelbeeld: balen felgeel stro tegen een blauwe hemel. Ander geluid: kwinkelerende vogeltjes.

De mannen zijn amateur-ornithologen. Zij praten over de grasmus, de braamsluiper en de tuinfluiter en zij doen dat met een lichte toets, want eigenlijk willen ze het over andere dingen hebben.

In uiterlijk en attributen lijken de mannen op elkaar. Beiden mimisch zeer begaafd. Te zamen vormen zij een variant op het met zelfspot neergezette komisch duo. Alleen is de ene ontevreden: zijn biotoop is te vochtig, de wereld in het algemeen moet toch meer te bieden hebben en hij wil, als zijn geliefde vogels, vliegen. De ander is liever tevreden met wat hij vast heeft, dat nemen ze hem niet meer af. De een fladdert met zijn armen in een poging los te breken uit de alledaagsheid, de ander slaat dat gade met bangig knikkende knieën. Eenvoud van middelen.

Na de vondst met de seksscène is het uit met de romantiek. Er wordt feller gesproken. Achter de balen stro is de onderliggende partij blijkbaar 'Paradijs' genoemd, maar hij had liever 'Hemel' willen zijn. Een hemel die boven het paradijs hangt. Een verwijdering volgt, de mannen scheiden elkaar uit voor specht en koekoek en de muziek die op het einde klinkt is van Bruce Springsteen, en keihard.

"Een farce over liefde en eenzaamheid en alles daartussen," prijst het theatergroepje deze voorstelling aan. Een farce gemaakt met veel vakmanschap, verbeelding en vormbewustzijn. Bij zoveel talent zou je, een volgende keer, graag ook een inhoud van meer betekenis wensen.

HANS STUPERS

LEIDSCH  DAGBLAD

DONDERDAG 24 JANUARI 1991